LITERATURA STRAINA

RAOUL AUERNHEIMER

Prima sărutare

Tânăra soție a judecătorului de ocol invitase câte-va prietene pentru după amiază. Formau un cerc restrâns: cu tânăra amfitrioană numai patru persoane. Totuși, acest mic cerc, le plăcea foarte mult căci se puteau studia; iar simpatica stăpână, mai ales, se simțea măgulită, fiindu-i cu putință să se ocupe de fiecare în parte, îngrijind ca toți să se simtă ca la ei acasă.

„Și cine o să vină azi?", întrebă judecătorul de plasă înainte de plecare căci obiceiuia să părăsească casa de câteori îl amenința o astfel de vizită.

„A!" răspunse soția, „prietene foarte drăguțe: domnișoara Meyer, domnișoara Schulze și domnișoara Behrmann.

„Cu plecăciune!" zise el ploconindu-se ironic. Fete mai vârstnice n ai găsit?

Ea se înfurie: „Cum vorbești astfel, Ernst! Sunt încântătoare".

— Depinde de gust. In orice caz ești singura care simte nevoia să invite aceste fete tomnatice.

— Pentrucă voi provincialii sunteți lipsiți de generozitate și trufași. In acest cuib însă, domnește cinstea și poziția socială, care s'au distrus aiurea aproape cu totul, dragul meu. Iubesc orice om, dar mai ales puterea lui de voință; restul mi-e indeferent, cu toate că sunt orășeancă și încă Vieneza.

— Mă plec înaintea teoriilor tale, scumpa mea. Dar ce poți găsi la aceste fete? Aș vrea s'o știu.

— Sunt singure!

— O dovadă mai mult că nu plac nimănui!

— Bagă de seamă, Ernst. Nu e întotdeauna cazul.

— Iată, de pildă: domnișoara Meyer. Este cu adevărat nesuferită. O ființă neutră. Și bărbat și femee. Ei, drept să-ți spun, astfel de temperamente îmi sunt nesuferite.

— Iar pe mine mă amuză.

— Na...! Și domnișoara Schulze, la drept vorbind, nici nu merită să fie primită într o societate cumsecade. Reputația ei e miserabilă.

— Vai, Ernst!! O femee de șaizeci de ani! Și cine poate spune ceva rău despre dânsa? Nimeni din cuibul nostru. Dar a fost odată actriță. Și acest fapt e de ajuns provincialilor noștri. Scenă și imoralitate sunt pentru voi cuvinte sinonime. Poate că d-ra Schulze să fi comis vr'o prostie în tinerețea ei... Ce ne pasă nouă astăzi?

— Frumos, foarte frumos. Acum să sfârșim. De cea de-a treia din cercul vostru, n am ce să spun. E delicată și tăcută, dar prea plicticsitoare.

— Pentru tine, Ernst. Pentru mine, deloc. Domnișoara Behrmann e un tip foarte interesant; și la urmă, îmi plac toate trele. Bine înțeles, fiecare în felul ei.

— Atunci, petrecere frumoasă, Agathe. Eu plec și mă voiu reîntoarce dupăce atmosfera încărcată se va fi risipit..."

Credea că vorbele sale să aibe vre-un efect dar se înșelase căci tânăra sa soție se duse să împodobească masa din „sufragerie", așteptând apoi musafirii cari sosiră foarte punctual: întâia delicata și tăcuta domnișoară Behrmann, apoi corpolenta domnișoară Schulze și în urmă, ceva mai târziu, subțirica domnișoară Meyer, care fusese reținută la școala de fete a statului, unde preda lecțiuni și unde trecea drept o profesoară eminentă; dar nu era deloc simpatizată din cauza limbuției ei. Celelalte două, trăiau în liniște și cu modestie din rentele lor.

Se servi ceaiul. Societatea fu cât se poate de animată. Numai un schimb de cuvinte mai aspre avu loc între domnișoarele Meyer și Schulze. Invățătoarea acuza bărbații, pe când fosta actriță îi apăra. Tânăra amfitrioană, văzând că desbaterile iau proporții din ce în ce mai sgomotoase, interveni cu un spirit, spre a da o întorsătură conversației.

Acum ședeau liniștite în salon: domnișoarele Schulze și Meyer fumau; domnișoara Behrmann refuză să le imite. Durdulia domnișoară Schulze, aproape uniform impopotonată, pudrată și vopsită, se simțea la largul ei. D-ra Meyer dimpotrivă; dar această stare era datorită mai mult expresiunei feții, care nu dispărea niciodată, nici atunci când rădea; ba mai avea în ea și ceva acru. Era, am putea spune, ca mulată în oțet. Până și glasul îi răsuna aspru, părând că se ceartă, când o auziai vorbind cu cineva. Pe scurt, avea înfățișarea unui bărbat. Și unde mai pui că purta părul tăiat, o jachetă largă și guler scrobit, de cămașă. Totul neted; toată figura o linie. Un adevărat neutru, înaintea căreia, un francez, cu dispoziționea de a se supăra lesne, ar fi strigat îngrozit:

„Et ça vent être une femme!".

Ea, cu d-ra Schulze, conduceau discuția cea mare. Tânăra amfitrioană arunca din când în când câte o observație, pe când d-ra Behrmann tăcea și asculta cu o ciudată băgare de seamă.

Avea obrazul îngust și fin; buzele-i subțiri trădau o umbră de suferință; iar ochii-i serioși erau plini de bunătate. Avea una din acele figuri pe care îți place să le vezi. Tip menit să dispară, îl mai găsim totuși ici-colo între femeile singuratice...

Aceste femei vârstnice trăesc de obiceiu din micile lor venituri. Au lucrat o viață întreagă: pentru ele, dar mai ales pentru alții. Au economisit, adeseori au răbdat, ba chiar s au lipsit de multe. N'au fost niciodată în sarcina cuiva, în schimb din sărăcia lor, au mai ajutorat pe alții. Le găsești la căpătâiul bolnavilor cum și în casele cu copii, căci ele n au copii, dar au în schimb în totdeauna, o droaie de nepoți și nepoțele.

Parte din ele duc o viață nechibzuită, și apoi, prea puțini se interesează de soarta lor. Datoria lor e să trăiască pentru alții, să sufere cu alții, și să fie totuși vesele. Astfel trec prin lume! Tăcute, active, pline de dragoste, modeste, adese-ori folositoare, ba chiar indispensabile și totuși, neprețuite. Dar tocmai din această pricină căutate; iar când nu mai e nevoie de ele, sunt de obiceiu părăsite...

Sunt cât se poate de modeste și recunoscătoare pentru cel mai mic serviciu adus lor. Glasul le e armonios; mersul cât se poate de gingaș; de-abia le observi trecând, și apoi, chiar lor le place să treacă neobservate. Sfiicinea, nesiguranța, și timiditatea fetelor tinere le mai rămâne încă în mișcări, chiar când ajung cu părul alb și obrazul plin de zbârcituri...

Acestui fel de femei, care-ți înduioșează sufletul până la compătimire, aparținea vârstnica d-ră Behrmann. Tânăra gazdă, Agathe, simțea nevoia să apere, și să desmierde această ființă, slabă, tremurândă și străină de lume; atât i se părea de neprețuită și săracă. „Alintată n'a fost desigur în toată vieața ei de nici un om" se gândea dânsa, alăturându-se de d-ra Behrmann și apucându-i mâna subțirică. Vârstnica domnișoară îi aruncă o privire neașteptată, roși și zâmbi; descurajată și fericită în acelaș timp. Cât era de frumoasă, de grațioasă și plină de bunătate această tânără femee!...

— „Ce prostie!" strigă în acest moment vocea stridentă a d-rei Meyer, care făcu pe d-ra Behrmann să se cutremure.

— „Nici o prostie!" protestă fosta actriță, cu fața roșie ca focul. „La d-ta toate sunt prostii; numai ce spui d-ta e înțelept!"

„Tăcere!" se rugă d-na Agathe. „Dar despre ce e vorba?"

D-ra Meyer ridică din umeri, făcând cu mâna o mișcare de indeferență. Atunci d-ra Schulze interveni: „Am întrebat-o, când și cui i-a dat primul sărut? De ce n'am vorbi odată și de așa ceva? Doar nu poți rămâne legată pe veci de aceleași întrebări femeiești!"

„Foarte adevărat", justifică plină de veselie d-na Agathe. „Să vorbim de primul sărut al d-rei Meyer. Trebue să fi fost foarte interesant!"

— „Crezi?" răspunse aceasta, atâtată. „Și pentru ce anume?"

— „Ei, na, pentrucă primul sărut e interesant... Aș vrea să vă fac o propunere" — zise dânsa ridicându-se după o ușoară și ultimă strângere de mână a d-rei Behrmann.

„Fiecare să povestească cui i-a dat primul sărut. Una după ceealaltă. Ne-am înțeles?"

„Da"! strigă sgomotos bătrâna actriță, bătând din palme. D-ra Meyer făcu o mutră și mai furioasă, iar delicata și vârstnica d-ră Behrmann se înroși ca o școlăriță.

„Începeți, d-ră Schulze" zise veselă d-na Agathe, așezându-se din nou.

Bătrâna și dolofana domnișoară tuși puternic, apoi începu să facă referatul cu acelaș patos falș pe care îl obiceiuiau cei din vremurile antice ca să se impună, când ereu pe scenă.

„Primul sărut, onorată societate. O întâmplare de dulce memorie în vieața unei tinere fete. Se înțelege, că vorbesc de primul sărut cu oarecare însemnătate, căci sărutările date unui unchiu, sau la un joc de gajuri, orișicui, nu sunt luate în seamă. Deci, primul meu sărut însemnat". Se ridică și întinse mâna dreaptă înainte. „Imi amintesc atât de bine, ași cum ar fi fost abia eri. Era după o repetiție. Aveam numai 16 ani, dar jucam rolurile cele mai de seamă".

— Că jucase la un teatru neînsemnat era firesc să ascundă. — „Intr'una din zile repetam o scenă de dragoste din „Romeo și Julieta". El era Romeo, iar eu Julieta; și ne iubeam. El era de 18 ani. Doi copii: el și eu; mai cu seamă el; atât de nevinovat și de naiv".

Se opri o clipă, zâmbind, neputând par'că să mai respire; apoi reîncepu, întrerupându-se tot mai des:

„Se intimida iute; abia-abia îndrăznea să-mi strângă mâna; și această sfială mă mâhnea grozav; de, aveam o fire curioasă..." Urmă apoi o nouă întrerupere. „Așa dar, atunci după repetiție mă conduse acasă. Ajunsi la poarta casei se opri tăcut, luându-și în urmă rămas bun. Nici o strângere de mână, nici un cuvânt de dragoste. Atunci, îmi pierdui răbdarea; cuprinsei foarte simplu de gât, mângâindu-i frumosul și bucletul lui păr negru, și deodată, îl sărutai cu patimă tocmai pe mijlocul gurei. Și aceasta a fost dragele mele, primul meu sărut".

Făcu apoi un compliment și se așeză solemn într un fotoliu. Era ca după părăsirea scenei în urma unui joc plin de efect.

„Foarte frumos", zise d-na Agathe. Dar d-ra Meyer răspunse cu un aer ironic: „Primul sărut, dar ultimul, după cum mă temeam".

„Desigur că nu" replică d-ra Schulze, privind-o provocator. „L'am mai sărutat și eu pe el, și el pe mine; mulțumesc lui Dumnezeu; și ironia d-tale nu-mi impune deloc. Toate fetele sărută cu dragă inimă".

„Acum trebue să te spovedești d-ta d-ră Mayer", se grăbi să intervină tânăra gazdă, ca să evite o nouă ceartă posibilă. „Suntem curioase..."

Invățătoarea începu, după ce-și aprinse o țigare:

„Vei suferi o deziluzie, stimată d-nă. N'am fost niciodată pentru sărutări și nici nu m'au prea preocupat bărbații".

„Această antipatie va trebui să stârnească din nou un conflict", se gândea Agathe, în timp ce compătimea pe indiferenta, neutra.

„Sărutul acesteia trebuie să aibe o asemănare fatală cu o mușcătură sau cu o înțepătură"...

„Eu", urmă cu dispreț d-ra Meyer, „de-abia îmi mai pot aminti când și cui i-am dat primul sărut". Aceste prostii n au avut asupra mea niciodată o influență atât de puternică, cum bună oară asupra d-rei Schulze... Dar, dacă nu greșesc, era după un congres al femeilor. Asta însă, nu înseamnă că nu erau și bărbați acolo... Dar se discuta asupra drepturilor femeii. Un bărbat tânăr, ținu o cuvântare minunată; împărtășea aceleași idei cu ale mele. Când se sfârși ședința, începui să vorbesc cu el. Ne înțelegeam de minune... și, la sfârșit, ne-am sărutat — după cât îmi aduc aminte... Era desigur un sărut amical, nici decum un sărut de dragoste. Un sărut așa pornit mai mult dintr un sentiment de asociație de idei. Sărutările de dragoste nu m au interesat niciodată. Dacă v'am înșelat cumva, vă rog să mă iertați" încheiă dânsa rece, scuturând cenușa din vârful țigărei.

Că mai în urmă iubise pe acest om, cu toată puterea unui suflet de femee, dar că el a preferat o alta... acest fapt îl reținea pentru dânsa. De astfel de lucruri nu prea vorbește cu drag; și cu atât mai puțin când ești sufragetă.

„Dar știi că nu suntem deloc deziluzionate" zise d-na Agathe. Acest sărut caracteristic și tocmai din cauza asta interesant. Era un sărut din tot sufletul, precum îți și șade bine, d-ră Meyer..." Și întorcându-se spre d-ra Behrmann: „Acum ți-a venit d-tale rândul, dragă d-ră. E nevoie să te rugăm ca să ieși cuvântul?"

„Ti-aș ceda cu plăcere d-tale locul meu, dragă d-nă Agathe". răspunse bătrâna d-ră Behrmann, cu un fel de teamă. Părea că vrea să câștige timp zăbovind. Cel puțin așa bănuia Agathe, și zise râzând:

„Eu vă voiu deziluziona cu siguranță, dragele mele. De unchi, și în jocuri de societate, nu m'am lăsat niciodată să fiu sărutată. Eram cam mândră... iar la 17 ani — am devenit soție.

Primul meu sărut l-a căpătat soțul meu, când ne-am logodit; și pentru acest lucru nu e mai puțin mândru... și nici eu n am de ce mă plânge... Dar că nu-i interesant, admit și eu".

Totuși, celelalte îl găsiau simpatic și mișcător. Bătrâna actriță, mai ales, îl găsea încântător; iar d-ra Behrmann strânse cu sinceritate mâna tinerei gazde.

„Și d-ta, domnișoară Behrmann?" întrebă dolofana d-ră Schulze, „nu dorești să depui o mică spovedanie?".

D-ra Behrmann se neliniști.

„Eu am trăit în totdeauna așa retrasă; unchi și prieteni n am avut; jocul cu gajuri l am cunoscut numai din auzite... Nu știu singură ce să vă povestesc. Toate câte le-am trăit nu-s deloc interesante"....

Tema aceasta i se părea chinuitoare. Atunci îi veni în ajutor d-na Agathe, întrerupând-o: „Lasă pentru altă dată, d-ră Behmann; nu trebue să fie tocmai astăzi". Vârstnica d-ră o privi cu vădită recunoștință.

Astfel, tăcută și resemnată stătu mai mult timp. Toată vieața i se desfășură înaintea ochilor: munca, lipsa și toate felurile de griji. Nici o mulțumire personală, nici o părere de rău. Totdeauna în slujba altora, dusă de alții în suferințele și bucuriile lor; și totdeodată timidă, descurajată, fără cea mai mică încredere în sine.

O sărmană floare, mâhnită, care înflorește și se veștejește în ascuns.

Nu putea spune în fața celorlalte că n'a sărutat în toată vieața ei niciodată. S'ar fi jenat să facă o astfel de mărturisire; poate că nici nu i s'ar fi dat crezare, căci prea părea de necrezut: o femeie care în toată vieața ei n'a primit și n'a dat o sărutare.

Dar, sunt și astfel de femei!...

(TRAD. DE BICAZ).

* * *

NOTE

Auernheimer, scriitorul vienez din care traducem „Prima sărutare", face parte din foiletoniștii care și-au creat un loc modest în beletristica germană. Schițele sale sunt pline de o plăcută ironie, mai ales când unele din ele se împletesc în jurul unor momente melancolice care înduioșează și lacrima se unește cu zâmbetul.

* * *

Cinci zeci de ani dela moartea lui Jules Michelet dau prilej Franței să sărbătorească memoria acestui mare prieten al românilor. Fără îndoială că și noi vom găsi prilejul să ne manifestăm recunoștința față de memoria lui.

Copilăria lui Michelet a fost un chin, pentru cel care la doisprezece ani lucra ca culegător în tipografia tatălui său, unde mama sa se ocupa cu broșatul și de unde întreaga familie de-abea își câștiga existența. Copilul precoce se cultiva printre picături și avu mândria să vadă pe alții culegând și broșându-i volumele.

* * *

Comemorarea lui Byron prilejuește reeditarea în volume de lux a operilor sale poetice. Scriitorul Rodo Canachi ale cărui studii asupra Italiei, evului mediu și Renașterei, fac epocă, lucrează la o vastă biografie a poetului englez complectată cu tot ce s'a scris despre autorul lui Childe Harold.

* * *

Doamna Alice Viardot distinsă cântăreață, soția poetului Cincinat Pavelescu, dă la Paris, Joia, în saloanele din avenue Hoche, serate muzicale la care asistă toată intelectualitatea franceză. Ultima serată a fost consacrată operilor muzicale ale compozitorului român Stan Golestan.

* * *

GOETHE

Zeul și Bajadera

Madahö, stăpânul lumei
Pe pământ a șasea oară
Ca să guste și să 'ndure
Chinul vieții, se coboară.
Ca să judece pe oameni
Vrea să simtă omenește
Și de aceea ca și dânșii
A trăi se hotărăște.

Și după ce vede orașul în care
Umblând cercetează pe mic și pe mare
El seara spre alte locașuri pășește.

Și pornindu-se să iasă
Din oraș în mahalale
Lângă cea din urmă casă
O fecioară 'i vine 'n cale.
Fața-i e sulimenită,
E frumoasă, e heteră.
„Bună ziua" zice Zeul
„Cine ești tu"? — „Bajaderă.

„Iar casa ce o vezi tu e a dragostei casă".
Îi spune cântând și râzând și nu-l lasă
Femeia să plece și flori îi oferă.

Il dezmeardă, 'l lingușește
Il atrage 'n casa ei.
„Vin' streine, vin' la mine
„Vei avea ori și ce vrei,
„Obosit de ești—odihnă,
„Dacă suferi, — alinare
„Iar de nu — găsești plăcerea
„Cânturi, glume, desfătare".

Dureri prefăcute fetița-i alină
Și zeul surâde, văzând că-i vecină
O inimă bună de grea depravare.

Muncă-i cere el de roabă,
Ea-l servește bucuros,
Jocul dragostei fictive
Tot devine mai serios.
Planta care e în floare
Nu 'ntârzie să rodească
Și femeia ce-i supusă
Nu 'ntârzie să iubească.

Iar zeul s'o pue mai mult la 'ncercare
Creiază dureri și deliciuri amare
Și strașnice mijloace s'o chinuiască.

Rumenii obrajii sărută
Și la pieptul lui o strânge,
Și fecioara simte chinul
Dragostei și 'ncepe a plânge,
La picioarele lui cade
Să se miște nu mai poate
Și ce face nu-i din setea
De câștig sau voluptate.

Iar orele nopții acopăr în taină
Plăceri nupțiale cu sumbra lor haină
Și somnu-i cuprinde pe neașteptate.

Adormind târziu în glume
Dimineața s'a trezit
Și găsește lângă sânu-i
Mort — pe oaspele-i iubit.
Disperată se aruncă
Peste corpul înghețat
Să-l trezească nu mai poate....
Ars pe rug va fi 'ngropat.

Aude fecioara cântări funerare
Jelind, prin mulțime își face cărare.
„Ce cauți, femeie, la rugu 'nălțat?"

Lângă rug ea se prosternă
„Soțul meu e și vi-l cer"
Strigă plină de durere.
„Dați-mi-l sau voiu să pier,
„Și de-i dat să ard în flacări,
„Voiu să mor cu dânsul eu,
„L'am avut o noapte numai
„Dulce, dar a fost al meu".

Iar preoții cântă: „E dat ca să moară
„Bătrânii trudiți de-a vieții povoară
„Și tinerii'n floare cu inimi de leu.

„Dar ascultă sfânta lege,
„Tu n'ai fost a lui soție,
„Nu ești decât baiaderă
„Și n'ai nici o datorie,
„Iar în veșnicia morții
„Umbra lângă trup s'așează:
„Lângă soțul ei soția
„Somnul cel de veci veghiază.....

„Să sune trompeta fanfara de moarte,
„Și-a rugului flacări podoaba s'o poarte
„Spre zeii puternici ce 'n ceruri tronează!"

Fără milă corul cântă,
Iar fecioara disperată
Și cu brațele-i întinse
Sare 'n groapa 'nflăcărată.

. . . . . .

Dar din flăcări se ridică
Zeul tânăr și iubit
Și 'mpreună cu fecioara
El se 'nalță în zenith.

Se bucură zeii de orice ființă
Ce păcătuește și simte căință
Iar cerul primește pe cel pocăit.

Dr. M. CAHANESCU

Leonte de Lisle

Copilăria lui Heraklès

Privirea Orionul, spre pol, părea că-și strânge
Și Câinele alături sta roșu ca de sânge.
Tăcuta umbră-a serii pe mii și mii de căi
Se desfășură 'n zare. Alkmena, fiii săi,
Spălându-i și 'mbuibându-i cu lapte, laolaltă
Ii puse într'un leagăn cu marginea înaltă,
Și surâzând le zise: — „Dormiți, copii iubiți.
Frumoși și plini de viață prea scumpii mei, dormiți.
Prea milostiva Noapte și Orele Divine
Vrăjiți de-un vis de aur îndure-se-a vă ține!
Și 'n leagănul lor pașnic de bronz, dânsa apoi
Ii mângâe cu mâna pe frunte pe-amândoi
Și legănându-i dulce le sărută obrajii
Rugând Semnele Bune să-i țină 'n pacea vrăjii.
Atunci venit-a Somnul ce-i noaptea-al firii domn
Și copilașii fură-adormiți de către Somn.
Cu aștrii 'ncinsă, Noaptea, când vreme se mai scurse
Spre-apus împinse caru 'nstelat al mândrei Urse.
Tăceau și munți și câmpuri, păduri, orașe 'ntregi,
Și toți nenorociții, și 'ngrijorații regi.
Visau zeii parfumul de jertfă depe ruguri
Iar Hera, stând de veghe, cu gând la vicleșuguri,
Stârni pe doi balauri ce dau târcoale 'n jur
Cu cute târâtoare și-albastre ca de-azur,
Ca să sugrume, soli ai pornirei ei dușmane,
Copilul cel răsboinic al falnicei Thebane.

Indată pragul casei, înalt, ei l-au trecut,
Și ochii verzi-albaștri ai lor, pătrund prin scut.
Când Iphiklès văzut-a cum fiarele își plimbă,
Privirea 'n jur, și lacomi cum șueră din limbă,
Rămase 'mpietrit, palid, de chipul fioros
Al șerpilor, și-un țipăt pătrunzător a scos.
In grab' vru de primejdie să scape plin de frică;
Dar Heraklès de-odată din scutec se ridică,
Pe șerpi îi țintuește de-al lor lipicios gât
Cu degetele sale, cu care i-a târât
Spre sine, și-atunci ochii sub strângerea subită
Ca niște cărbuni roșii țâșniră din orbită.
Umflați, vânjoși, zadarnic ei aerul îl bat,
Căci sugrumați îi ține copilul minunat,
Ce râde când îi vede 'ndârjiți și plini de bale
Cum dau ocol cu coada svâcnind, pavezei sale.
Apoi jos morți svârlindu-i, dormi micul erou
Cu mâna 'nsângerată drept căpătâiu, din nou.
Dormi, judecător aspru, ce din această noapte
Vei stinge fără legea cu-a tale mândre fapte
Și-al cărui suflet pinii din Octa l'or vedea
Cum curățit de chinuri pe rug, sburând își ia
La cer printre zei locul, lăsând în clipa aceea
Jos ghioaga și cenușa și pielea din Nemeea!

traducere de IOAN I. CIORĂNESCU.

— M. I. LERMONTOV —

Rugămintea din urmă*

In patru ochi cu tine vram.
Măi frate, să vorbesc
Se zice că puțin mai am
In lume să trăiesc.
Acasă vei p'eca 'ncurând:
Privește... Dar ce-mi vine 'n gând?
De soarta-mi dureroasă,
In lume, cui, ce-i pasă?...

De 'ntreabă însă cineva,
— Oricine ar fi el —
Să spui c'am fost străpuns coleă
In piept, de un oțel;
Că pentru Țar murii în foc;
Că n'avem doctori buni de loc
Și văilor natale
Că mă închin cu jale.

Pe tata, mama, poate-abia
Cu viață de-o să-i vezi,
Mărturisesc, că m'ar durea
Grozav să-i întristez.
Iar dacă vreunul este viu,
Să-i spui, că-s leneș de nu scriu;
C'avem războiu în țară,
Să nu m'aștepte, dară...

Mai este una... lângă noi ..
Demult de ea nu știu ..
Ea nu va întreba de voi,
Ce fac? De-s mort, ori viu.
Tu spune-i adevărul drept;
Rănește-i inima în piept,
Să plângă și să zacă!..
Știu bine c'o să-i treacă...

Din rusește de
Dr A. Bortkievici și C. Iordăchescu

* Traducere fidelă în forma și ritmul originalului A. se compară cu prelucrarea lui Coșbuc: „Ești schilav tot, un cerșetor" etc.

* * *